

OKÓLNIK

30/2021

KURII DIECEZJALNEJ PŁOCKIEJ

Płock – dnia 22 września 2021 r.

147

DEKRET ZATWIERDZAJĄCY CENZORÓW KOŚCIELNYCH W DIECEZJI PŁOCKIEJ

Dla zachowania nieskazitelności wiary i obyczajów katolickich (kan. 823 § 1 i 2 Kodeksu Prawa Kanonicznego), mając na uwadze kan. 830 Kodeksu Prawa Kanonicznego, niniejszym zatwierdzam nowy skład cenzorów kościelnych w Diecezji Płockiej:

1. ks. kan. prof. dr hab. Tomasz Białobrzęski
2. ks. prał. prof. dr hab. Daniel Brzeziński
3. ks. dr Wojciech Kućko
4. ks. prał. prof. dr hab. Jan Krajczyński
5. ks. dr Jarosław Kwiatkowski
6. ks. kan. dr Andrzej Rojewski
7. ks. prał. prof. dr hab. Henryk Seweryniak
8. ks. kan. dr Marek Wilczewski

Zlecając troskę o czystość doktryny i dyscypliny kościelnej, z serca udzielam pasterskiego błogosławieństwa, w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

Płock, dnia 14 września 2021 r.

Nr 1951/2021

† Piotr Libera
Biskup Płocki

Ks. Dariusz Rogowski
Notariusz

148

ORĘDZIE OJCA ŚWIĘTEGO NA 107. ŚWIATOWY DZIEŃ MIGRANTA I UCHODŹCY (26 WRZEŚNIA 2021 R.)

Ku stale rosnącemu „my”

Drodzy Bracia i Siostry!

W Encyklice *Fratelli tutti* wyraziłem troskę i pragnienie, które wciąż zajmują ważne miejsce w moim sercu: „Po zakończeniu kryzysu zdrowotnego najgorszą reakcją byłoby popadnięcie jeszcze bardziej w gorączkę konsumpcjonizmu i w nowe formy postaw samozachowawczego egoizmu. Daj Boże, aby w końcu nie było już «innych», a tylko «my»” (n. 35).

Z tego powodu postanowiłem poświęcić orędzie na 107. Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy tematu: „Ku stale rosnącemu «my»”, pragnąc w ten sposób wskazać jasną perspektywę dla naszej wspólnej podróży w tym świecie.

Dzieje „nas”

Perspektywa ta jest obecna w samym stwórczym planie Boga: „Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył: stworzył mężczyznę i niewiastę. Po czym Bóg im błogosławił, mówiąc do nich: «Bądźcie płodni i rozmnażajcie się»” (Rdz 1, 27-28). Bóg stworzył nas jako mężczyznę i kobietę,

istoty różne i uzupełniające się, abyśmy razem tworzyli *my*, które miało stale rosnać wraz pomnażaniem się pokoleń. Bóg stworzył nas na swój obraz, na obraz swego Jednego i Trójjedynego istnienia, komunii w różnorodności.

A kiedy z powodu swego nieposłuszeństwa człowiek oddalił się od Boga, Bóg w swoim miłosierdziu zechciał zaproponować drogę pojednania: nie jednostkom, ale całemu ludowi, owemu *my* które miało zawierać w sobie całą rodzinę ludzką, wszystkie narody: „Oto przybytek Boga z ludźmi: i zamieszka wraz z nimi, i będą oni Jego ludem, a On będzie «Bogiem z nimi»” (Ap 21, 3).

Historia zbawienia dostrzega zatem pewne *my* na początku i pewne *my* na końcu, a w jej centrum znajduje się tajemnica Chrystusa, który umarł i zmartwychwstał, „aby wszyscy stanowili jedno” (J 17, 21). Obecny czas pokazuje nam jednak, że *my*, którego pragnie Bóg, jest rozbite i rozdrobnione, zranione i zniekształcone. A okazuje się to szczególnie w momentach poważniejszych kryzysów, tak, jak obecnie w przypadku pandemii. Zamknięte i agresywne nacjonalizmy (por. *Fratelli tutti*, 11) oraz radykalny indywidualizm (por. *tamże*, 105) rozbijają czy też dzielą nas, zarówno w świecie, jak i w obrębie Kościoła. A najwyższą cenę płacą ci, którzy najłatwiej mogą zostać *innymi*: cudzoziemcy, migranci, zmarginalizowani, ci, którzy mieszkają na peryferiach egzystencjalnych.

W rzeczywistości wszyscy znajdujemy się w tej samej łodzi i jesteśmy wezwani do zaangażowania się, żeby nie było już więcej murów, które nas oddzielają, aby nie było więcej *innych*, ale tylko jedno *my*, tak wielkie, jak cała ludzkość. Dlatego też korzystam z okazji jaką stanowi ten Dzień, by zwrócić się z podwójnym apelem o wspólne podążanie ku coraz większemu *my*, a zwracam się przede wszystkim do wiernych katolików, a następnie do wszystkich mężczyzn i kobiet świata.

Kościół coraz bardziej katolicki

Dla członków Kościoła katolickiego to wezwanie przekłada się na zobowiązanie do coraz większej wierności swojej *katolickości*, realizując to, co św. Paweł polecał wspólnocie w Efezie: „Jedno jest Ciało i jeden Duch, bo też zostaliście wezwani do jednej nadziei, jaką daje wasze powołanie. Jeden jest Pan, jedna wiara, jeden chrzest” (Ef 4, 4-5).

Istotnie, katolickość Kościoła, jego powszechność, jest rzeczywistością, którą należy przyjmować i przeżywać w każdej epoce, zgodnie z wolą i łaską Pana, który obiecał być z nami zawsze, aż do końca czasów (por. Mt 28, 20). Jego Duch czyni nas zdolnymi do przyjęcia wszystkich, aby tworzyć komunie w różnorodności, zestrzajając różnice, ale nigdy nie narzucając jednorodności, która depersonalizuje. W spotkaniu z odmiennością cudzoziemców, migrantów, uchodźców i w dialogu międzykulturowym, który może się z niego zrodzić, otrzymujemy możliwość wzrastania jako Kościół, możliwość wzajemnego ubogacania się. Każdy ochrzczony, gdziekolwiek by się nie znajdował, jest bowiem z mocy prawa członkiem lokalnej wspólnoty kościelnej, członkiem jednego Kościoła, mieszkańcem jednego domu, członkiem jednej rodziny.

Wierni katolicy są wezwani do zaangażowania się, każdy rozpoczynając od wspólnoty, w której żyje, na rzecz tego, aby Kościół stawał się coraz bardziej inkluzywny, kontynuując misję powierzoną przez Jezusa Chrystusa apostołom: „Idźcie i głoscie: «Bliskie już jest królestwo niebieskie». Uzdrawiajcie chorych, wskrzeszajcie umarłych, oczyszczajcie trędowatych, wypędzajcie złe duchy! Darmo otrzymaliście, darmo dawajcie!” (Mt 10, 7-8).

Dzisiaj Kościół jest wezwany do wyjścia na ulice peryferii egzystencjalnych, aby leczyć zranionych i szukać zagubionych, bez uprzedzeń i lęku, bez prozelityzmu, ale w gotowości do poszerzenia swojego przybytku, aby móc przyjąć wszystkich. Wśród mieszkańców peryferii znajdziemy wielu migrantów i uchodźców, przesiedleńców i ofiary handlu ludźmi, którym Pan chce objawić swoją miłość i ogłosić swoje zbawienie. „Fale migracyjne stanowią nowy «obszar» misyjny, dogodną okazję, by głosić Jezusa Chrystusa i Jego Ewangelię, nie ruszając się ze swojego środowiska, by konkretnie dawać świadectwo o wierze chrześcijańskiej w miłości i przy głębokim poszanowaniu innych form wyrazu religijnego. Spotkanie z migrantami i uchodźcami innych wyznań i religii jest żywym gruntem do rozwijania szczego i ubogającego dialogu ekumenicznego i międzyreligijnego” (*Przemówienie do dyrektorów krajowych duszpasterstwa ds. migrantów*, 22 września 2017 r., w: *L'Osservatore Romano*, wyd. polskie, n. 10 (396)/2017, s. 43).

Świat coraz bardziej inkluzywny

Do wszystkich mężczyzn i kobiet na świecie kieruję mój apel, abyśmy podążali razem ku coraz szerszemu „my”, abyśmy odbudowali rodzinę ludzką, by razem tworzyć naszą przyszłość sprawiedliwości i pokoju, upewniając się, że nikt nie zostanie wykluczony.

Przyszłość naszych społeczeństw to przyszłość „pełna barw”, ubogacona różnorodnością i relacjami międzykulturowymi. Dlatego też musimy dziś nauczyć się żyć razem w harmonii i pokoju. Szczególnie jest mi bliski obraz „chrztu” Kościoła w dniu Pięćdziesiątnicy, obraz mieszkańców Jerozolimy słuchających nauki o Zbawieniu zaraz po zstąpieniu Ducha Świętego: „Partowie i Medowie, i Elamici, i mieszkańcy Mezopotamii, Judei oraz Kapadocji, Pontu i Azji, Frygii oraz Pamfilii, Egiptu i tych części Libii, które leżą blisko Cyreny, i przybysze z Rzymu, Żydzi oraz prozelici, Kreteńczycy i Arabowie – słyszymy ich głoszących w naszych językach wielkie dzieła Boże” (Dz 2, 9-11).

Jest to ideał nowego Jeruzalem (por. Iz 60; Ap 21, 3), w którym wszystkie narody spotykają się w pokoju i harmonii, sławiąc dobroć Boga i cuda stworzenia. Aby jednak osiągnąć ten ideał, musimy wszyscy starać się zburzyć mury, które nas oddzielają i budować mosty, które sprzyjają kulturze spotkania, świadomi istniejących między nami głębokich wzajemnych powiązań. W tej perspektywie, współczesne migracje dają nam możliwość przezwyciężenia naszych lęków, aby pozwolić się ubogacić różnorodnością tego daru jakim jest każdy z nas. Zatem, jeśli tylko tego chcemy, możemy przekształcić granice w uprzywilejowane miejsca spotkania, gdzie może rozkwitnąć cud coraz większego „my”.

Zwracam się do wszystkich mężczyzn i kobiet na świecie, prosząc, aby dobrze wykorzystali dary, które nam powierzył Pan, w celu ocalenia Jego stworzenia i uczynienia go jeszcze piękniejszym. „Pewien człowiek szlachetnego rodu udał się w kraj daleki, aby uzyskać dla siebie godność królewską i wrócić. Przywołał więc dziesięciu sług swoich, dał im dziesięć min i rzekł do nich: «Zarabiajcie nimi, aż wrócę»” (Łk 19, 12-13). Pan zażąda od nas zdania sprawy z tego, co uczyniliśmy! Aby jednak zapewnić naszemu wspólnemu domowi właściwą opiekę, musimy budować coraz szersze „my”, coraz bardziej współodpowiedzialne, mocno przekonani, że każde dobro czynione światu jest czynione dla obecnych i przyszłych pokoleń. Chodzi o zaangażowanie osobiste i zbiorowe, które bierze na siebie odpowiedzialność za wszystkich braci i siostry, którzy nadal cierpią, gdy dążymy do osiągnięcia rozwoju bardziej trwałego, zrównoważonego i sprzyjającego włączeniu społecznemu. Jest to zaangażowanie, które nie czyni rozróżnienia między ludnością rodzimą a cudzoziemcami, między mieszkańcami a gośćmi, ponieważ dotyczy wspólnego skarbu, z troski o który nikt nie powinien być wykluczony, podobnie jak z czerpania zeń korzyści.

Marzenie się rozpoczyna

Prorok Joel przepowiedział mesjańską przyszłość jako czas marzeń i wizji inspirowanych przez Ducha Świętego: „Wyleję potem Ducha mego na wszelkie ciało, a synowie wasi i córki wasze prorokować będą, starcy wasi będą śnili, a młodzieńcy wasi będą mieli widzenia” (3,1). Jesteśmy wezwani do wspólnego marzenia. Nie możemy bać się marzyć i czynić to wspólnie, jako jedna ludzkość, jako towarzysze tej samej drogi, jako synowie i córki tej samej ziemi, która jest naszym wspólnym domem, wszyscy jesteśmy siostrami i braćmi (por. Encyklika *Fratelli tutti*, 8).

Modlitwa

Święty i umiłowany Ojcze,
Twój Syn Jezus nauczył nas,
że w niebie powstaje wielka radość
kiedy ktoś, kto był zagubiony,
odnalazł się,
gdy ktoś, kto został wykluczony, odrzucony lub odtrącony,
jest przyjmowany z powrotem do naszego „my”,
które staje się w ten sposób coraz większe.

Prosimy Cię, udziel wszystkim uczniom Jezusa
i wszystkim ludziom dobrej woli
łaski pełnienia Twojej woli w świecie.
Pobłogosław każdy gest akceptacji i pomocy,

która wprowadza każdego uchodźcę
do „my” wspólnoty i Kościoła,
aby nasza ziemia mogła się stać,
tak jak Ty ją stworzyłeś,
wspólnym domem wszystkich braci i sióstr. Amen.

Rzym, u św. Jana na Lateranie, 3 maja 2021 r.,
w święto świętych Apostołów Filipa i Jakuba

Papież Franciszek

OGŁOSZENIE: Czcigodni Księża! Tekst papieskiego Orędzia przeznaczony jest do duszpasterskiego wykorzystania, w niedzielę 26 września br. Zachęca się w tę niedzielę do pamięci w modlitwie o uchodźcach i migrantach.

Płock, dnia 22 września 2021 r.

*Bp Mirosław Milewski
Wikariusz Generalny*

149

LIST PASTERSKI EPISKOPATU POLSKI ZAPOWIADAJĄCY OBCHODY XXI DNIA PAPIESKIEGO

Nie lękajcie się!

Umiłowani w Chrystusie Panu Siostry i Bracia!

Bóg po stworzeniu świata nie porzucił go i nie przestał troszczyć się o niego. Jako najlepszy Ojciec nieustannie interesuje się życiem swoich dzieci. Widząc w raju samotność Adama powołał do istnienia Ewę. Mężczyzna i kobieta stali się odtąd wzajemnym darem dla siebie. Podkreślając nierozzerwalność relacji małżeńskiej, Chrystus nadał jej charakter sakramentalny. W ten sposób poprzez łaskę przychodzi z pomocą ludziom, którzy chcą zbudować trwałą wspólnotę rodzinną.

Obserwacja różnych przejawów zła i doświadczenie cierpienia zdają się jednak przeczyć prawdzie o nieustannej opiece Boga nad człowiekiem i światem. Dziś w ludzkich sercach zamiast postawy zaufania wobec Stwórcy często pojawia się lęk, strach i niepewność. Przeżywając, w łączności z papieżem Franciszkiem, XXI Dzień Papieski wracamy więc do orędzia nadziei, które na początku swojego pontyfikatu przypomniał św. Jan Paweł II. Chrystusowe wezwanie *Nie lękajcie się!* Papież skierował najpierw do świata, który był wówczas dramatycznie podzielony na dwa bloki polityczno-militarne. To przesłanie przeznaczone było również dla Kościoła, który w wyniku błędnych interpretacji postanowień Soboru Watykańskiego II przeżywał trudne chwile.

Od inauguracji pontyfikatu św. Jana Pawła II minęły już czterdzieści trzy lata. Zmieniły się niektóre źródła lęków i obaw przeżywanych przez ludzi. Jednak niezmienną odpowiedzią na nie jest Dobra Nowina o Chrystusie – Odkupicielu człowieka, który nadaje sens ludzkiemu życiu i przynosi pokój serca. Tę prawdę odkrywamy w Słowie Bożym, na którego kartach odnajdujemy trzysta sześćdziesiąt pięć razy wezwanie *Nie lękajcie się!* Jakby każdego dnia Bóg chciał zapewnić nas o tym, że jest z nami.

1. Chrystus źródłem nadziei w obliczu cierpienia i śmierci

Jesteśmy dzisiaj świadkami cierpienia ludzi na całym świecie z powodu pandemii koronawirusa. Wielu chorych ostatnie chwile swojego życia przeżywało w bólu i opuszczeniu.

Nie można zapomnieć o cierpieniu rodzin i przyjaciół, którzy stracili swoich bliskich. Dziś ludzkość zmagą się także z wieloma innymi tragediami. Głód, katastrofy naturalne, utrata dachu nad głową, przymusowa emigracja, handel ludźmi, nałogi i osamotnienie otwierają katalog ludzkich cierpień i tragedii. Każda z nich zdaje się już nawet nie pytać, ale wołać – gdzie jest Bóg?!

Odpowiedzią Boga na pytanie o sens cierpienia jest osoba Jezusa Chrystusa, który jako niewinny wziął dobrowolnie na siebie krzyż naszych grzechów, cierpiał, umarł, ale trzeciego dnia zmartwychwstał. *W krzyżu Chrystusa* – jak pisze do chorych św. Jan Paweł II – *doznało się nie tylko odkupienie przez cierpienie, ale także odkupione zostało samo cierpienie człowieka (Salvifici doloris, 19)*. Od Jezusa czerpiemy bowiem nadzieję, że możemy przejść przez doświadczenie cierpienia, zwłaszcza niezawinionego, gdyż na drugiej stronie naszego krzyża przybity jest On. Tylko osobiste spotkanie z Jezusem, przeżyte we wspólnocie wierzących, może dać nam pokój w najtrudniejszych sytuacjach życiowych. Dlatego tak ważna jest Eucharystia i adoracja Najświętszego Sakramentu. Wtedy padając na kolana, niczym Jezus w Ogrójcu, szukamy siły by powstać i podjąć nasz osobisty krzyż.

Nie zrozumiemy do końca dlaczego cierpi człowiek. Wobec cierpienia możemy się albo zbuntować, albo zaufać Bogu, otwierając się na duchową siłę do przejścia trudnego doświadczenia. Tylko bowiem w perspektywie życia wiecznego i tajemnicy zmartwychwstania, o których współczesny człowiek jakby zapomniał, lęk przed chorobą lub śmiercią ustępuje miejsca prawdziwej i najgłębszej nadziei. W ten sposób cierpienie przestaje przesłaniać nam Boga, ale staje się znakiem Jego szczególnej obecności i wezwaniem do naśladowania Chrystusa.

Przekazanie orędzia nadziei, płynącej z Chrystusowego krzyża i zmartwychwstania, należy do nas wierzących. *W świecie, w którym zło zdaje się zwyciężać, a nadzieja czasem zanika* – apelował św. Jan Paweł II – *stawajcie się bliźniami jedni drugich, tak jak Chrystus stał się waszym bliźnim. Nie odwracajcie wzroku, miejcie odwagę wyjść na spotkanie i uczynić braterski gest, wzorem Szymona Cyrenejczyka, który wspomógł Jezusa w drodze na Kalwarię (Paryż 22 sierpnia 1997 r.)*. Czasami wystarczy obecność przy osobie cierpiącej i rozmowa. Sąsiedzka pomoc w zrobieniu zakupów, załatwieniu spraw urzędowych lub użyczenie samochodu by pojechać do lekarza. Tak rodzi się *wyobraźnia miłosierdzia*, o którą apelował św. Jan Paweł II na początku trzeciego tysiąclecia. Dziś przyjmuje ona rozmaite formy pomocy, które szeroko określa się mianem wolontariatu.

Kościół poprzez konkretne dzieła miłosierdzia, jako wspólnota wierzących, przychodząc z pomocą drugiemu człowiekowi staje się świadkiem nadziei i wypełnia Chrystusowe wezwanie *Nie lękajcie się!* Świetlanym przykładem jest beatyfikowana Matka Elżbieta Róża Czacka założycielka Towarzystwa Opieki nad Ociemniałymi w Laskach. Gdy w wieku 22 lat straciła wzrok, nie skupiła się na swoim cierpieniu, ale zaczęła się uczyć żyć jako osoba niewidoma i poświęciła się innym niewidomym, pomagając im na duszy i ciele. Wraz z Prymasem Tysiąclecia – bł. kard. Stefanem Wyszyńskim, związanym z ośrodkiem w Laskach, pokazują, że w każdych okolicznościach można odkryć bliskość Boga.

2. Przyszłość budowana na fundamencie Ewangelii

Współcześnie również zagrożenia o charakterze globalnym takie jak konflikty zbrojne, zanieczyszczenie środowiska, demoralizacja czy niewłaściwe wykorzystanie zdobyczy techniki są źródłem lęku i strachu. Reakcją na nie bywa obojętność, postawa rezygnacji w obliczu życiowych zobowiązań oraz ucieczka w wirtualny świat, a nierzadko także w przemoc i używki. Szczególnie niebezpieczne jest to w przypadku ludzi młodych, któ-

rzy mogą utracić właściwe ich wiekowi postawy – wierności ideałom, bezinteresowności, otwartości i zaufania.

Wobec tak dynamicznie zmieniającej się rzeczywistości człowiek poszukuje fundamentu, na którym mógłby oprzeć swoje życie. Św. Jan Paweł II wskazuje tu jednoznacznie na Jezusa. «Nie lękajcie się otworzyć serca Chrystusowi» pozwólcie Mu wejść do swego życia aby (...) osoby, rodziny, narody idąc wiernie za Jezusem Chrystusem odnalazły prawdziwy sens swego życia, oddały się na służbę bliźnim, przemieniały relacje rodzinne, ekonomiczne i społeczne, co z pewnością okaże się dobrodziejstwem dla ojczyzny i dla społeczeństwa (Hawana, 21 stycznia 1998 r.). Budowanie przyszłości na Chrystusie oznacza kierowanie się w podejmowaniu codziennych decyzji zasadami Ewangelii. Wierność im mamy okazać także w obliczu niezrozumienia, a nawet odrzucenia ze strony innych ludzi.

Niedościgłym wzorem zaufania Bogu i wierności Jego woli jest dla nas Maryja. U Niej szukali nadziei i Jej orędownictwa przyzywali św. Jan Paweł II i bł. kard. Stefan Wyszyński. Matce Odkupiciela zawierzali swoje życie i posługę w dramatycznym dla Kościoła i Ojczyzny czasie. Dzięki temu zachowali jedność, pomimo wrogich prób rozbicia Kościoła. Maryja przypomina, aby nie tracić nadziei, nawet wówczas, gdy wszystko zdaje się sprzyiegać przeciwko nam. Bóg nigdy nie wypuszcza nas ze swoich dłoni i jeżeli Mu zaufamy przeprowadzi nas przez najtrudniejsze doświadczenia.

3. Nieuzasadniony lęk przed Bogiem

Człowiek jednak paradoksalnie przeżywa również lęk wobec Boga obawiając się, że zostanie mu odebrana wolność poprzez narzucenie mu przykazań i wymagań, które nie-sie ze sobą Ewangelia. Chrystus nigdy nie ukrywał przed swoimi słuchaczami, że stawia im wysokie wymagania. Jednak w wezwaniu *Nie lękajcie się* ukazuje, że nie są one ponad możliwości człowieka. Gdy podejmuje je w duchu wiary w Boga odnajduje siłę do tego, aby im sprostać. Co więcej odkrywa, że dopiero wtedy, gdy żyje Ewangelią jest prawdziwie wolny.

Dlatego aktualne pozostaje wezwanie do ewangelizacji św. Jana Pawła II: *Nie lękajcie się zaproponować Chrystusa temu, kto Go jeszcze nie zna. Chrystus jest najbardziej wyczerpującą odpowiedzią na wszystkie pytania dotyczące człowieka i jego losu. Bez Chrystusa bowiem człowiek pozostaje nierozwiązaną zagadką. Przeto miejcie odwagę proponować Chrystusa!* (Orędzie na VI ŚDM). W tym kontekście tak ważne jest szkolne nauczanie religii, które dzisiaj w wielu przypadkach jest jedyną sposobnością proponowania dzieciom i młodzieży Chrystusa. Stanowi ono niezwykle szansę nowej ewangelizacji lub pre-ewangelizacji wobec osób nieochrzczonych lub nie mających kontaktu z Kościołem. W obliczu wielu negatywnych głosów, nawet w środowisku Kościoła, stanowczo chcemy podkreślić wartość nauczania religii w szkole, które dzięki Janowi Pawłowi II znalazło na powrót swoje miejsce w placówkach oświatowych w 1990 r. Równolegle należy budować katechezę parafialną, która uzupełnia szkolne lekcje religii zwłaszcza w wymiarze mistagogicznym. Młodzież jest tego warta!

4. „Żywy pomnik” św. Jana Pawła II

Szczególnym znakiem nadziei dla wielu młodych ludzi w naszej Ojczyźnie jest Fundacja „Dzieło Nowego Tysiąclecia”. Co roku swoją opieką obejmuje blisko dwa tysiące zdolnych uczniów i studentów z niezamożnych rodzin, z wiosek i małych miejscowości całej Polski. *Niebagatelny wpływ na nasze wzrastanie miała Fundacja – przyznają Kinga i Przemek, ab-*

solwenci programu, a przede wszystkim szczęśliwi małżonkowie i rodzice – *towarzyszyła nam od lat nastoletnich i zapewniała nie tylko środowisko bogate duchowo, wsparcie materialne, lecz przede wszystkim dobrych ludzi. Dziś tworzymy rodzinę, która będzie przekazywała kolejnym pokoleniom wartości, które wynieśliśmy z Fundacji – wiarę, nadzieję i miłość.*

W przyszłą niedzielę, podczas kwesty przy kościołach i w miejscach publicznych, będziemy mogli wesprzeć materialnie ten wyjątkowy, konsekwentnie budowany od 21 lat przez nas wszystkich „żywy pomnik” wdzięczności św. Janowi Pawłowi II. Dziś, w obliczu trudności finansowych wielu rodzin, przez składane ofiary mamy szansę podtrzymać, a niejednokrotnie przywrócić nadzieję w sercach młodych ludzi na lepszą przyszłość i realizację ich edukacyjnych aspiracji dla dobra Kościoła i naszej Ojczyzny. Niech udzielone w ten sposób wsparcie, nawet w obliczu osobistych trudności i niedostatków, będzie wyrazem naszej solidarności i wyobraźni miłosierdzia.

Na czas owocnego przeżywania XXI Dnia Papieskiego udzielamy wszystkim pasterskiego błogosławieństwa.

Kalwaria Zebrzydowska, 12 czerwca 2021 r.

Podpisali:

*Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 389. Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski,*

ZARZĄDZENIE: List Episkopatu Polski na XXI Dzień Papieski należy odczytać w niedzielę, 3 października 2021 r., podczas wszystkich Mszy św., w ramach kazania.

Płock, dnia 22 września 2021 r.

† *Mirosław Milewski
Wikariusz Generalny*

150

KOMUNIKAT KOORDYNATORA DNIA PAPIESKIEGO W DIECEZJI PŁOCKIEJ

W niedzielę 10 października br. będziemy obchodzić w Polsce XXI Dzień Papieski, który będzie przebiegał pod hasłem „Nie lękajcie się!”. W tym dniu tradycyjnie odbywa się zbiórka kościelna będąca podstawą finansowania programu stypendialnego Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”, która przyznaje stypendia uzdolnionym młodym ludziom pochodzącym z wiosek i małych miast. W imieniu Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia”. Uprzejmie proszę, aby do zbiórki przykościelnej wykorzystać puszkę i materiały dostarczone do każdej parafii w tzw. pakietach na Dzień Papieski. Do dyspozycji parafii jest plakat naszej akcji.

Jednocześnie Fundacja tradycyjnie przygotowała katechezy, homilie, rozważania różańcowe i propozycję apelu oraz kreacje graficzne do wykorzystania w czasie obchodów Dnia Papieskiego. Materiały te można pobrać ze strony internetowej: www.dzielo.pl, zakładka Dzień Papieski.

Zebrane środki proszę przesłać bezpośrednio na konto Fundacji podane na przekazie pocztowym, zaznaczając diecezję oraz parafię, a protokół z informacją o wysokości wpłat dostarczyć do końca października 2021 r. do Koordynatora Dnia Papieskiego w Diecezji Płockiej (ks. Andrzej Janicki, ul. Tumska 3, 09-402 Płock, z dopiskiem – DZIEŃ PAPIESKI lub na adres andrzej.janicki@dzielo.pl).

Płock, dnia 15 września 2021 r.

*Ks. Andrzej Janicki
Koordynator Dnia Papieskiego w Diecezji Płockiej*

151

OGŁOSZENIE DOTYCZĄCE NARODOWEGO SPISU POWSZECHNEGO
LUDNOŚCI I MIESZKAŃ 2021

Czcigodni Księża! W związku z prowadzonym w Polsce badaniem statystycznym – Narodowym Spisem Powszechnym Ludności i Mieszkań 2021 – Prezes Głównego Urzędu Statystycznego zwrócił się do Biskupa Płockiego z prośbą o wsparcie popularyzacji tego przedsięwzięcia, w którym udział jest obowiązkowy dla wszystkich obywateli. W związku z tym, w najbliższą niedzielę 26 września 2021 r. w ogłoszeniach duszpasterskich należy zachęcić parafian do udziału w spisie. Podajemy poniżej przykładowy tekst ogłoszenia duszpasterskiego.

Przykładowy tekst ogłoszenia:

„Na terenie całego kraju prowadzony jest Narodowy Spis Powszechny Ludności i Mieszkań 2021. Wszyscy mieszkańcy Polski na mocy stosownej ustawy są zobowiązani do udziału w tym badaniu. Spis trwa jeszcze kilka dni i kończy się 30 września 2021 r. Główny Urząd Statystyczny prosi o niezwłoczne wypełnienie obowiązku spisowego. Wszelkie informacje na ten temat można znaleźć na stronie internetowej spis.gov.pl lub pod numerem telefonu 22 279 99 99”.

Płock, dnia 22 września 2021 r.

† *Mirosław Milewski*
Wikariusz Generalny

152

ANEKS DO TERMINARZA POSŁUG BISKUPICH I UROCZYSTOŚCI W ROKU 2021

- 8 października – Bierzmowanie w parafii Skierkowizna – bp Piotr Libera (zmiana z 21 września)
- 18 października – Uroczystości ku czci św. Łukasza patrona służby zdrowia w Wojewódzkim Szpitalu Zespolonym w Płocku – bp Mirosław Milewski (odwołane)
- 28 października – Bierzmowanie w parafii Rogozino – bp Mirosław Milewski (zmiana z 17 października)
- 30 października – Bierzmowanie w parafii pw. św. Benedykta w Płocku – Radziwiu – bp Piotr Libera (zmiana z 19 października)
- 4 listopada – Bierzmowanie w parafii Serock – bp Piotr Libera (zmiana z 23 października)
- 7 listopada – Jubileusz 25-lecia konsekracji kościoła w Daniszewie – bp Mirosław Milewski (zmiana z 24 października)

Płock, dnia 15 września 2021 r.

Ks. Dariusz Rogowski
Notariusz

153

PERSONALIA

Upomnienie kanoniczne

Biskup Płocki Piotr Libera w dniu 7 września 2021 r., w myśl kan. 1339 § 1 KPK, udzielił ks. mgr. Patrykowi Zawadzkiemu, wikariuszowi parafii pw. św. Marcina w Gostyninie, upomnienia kanonicznego.

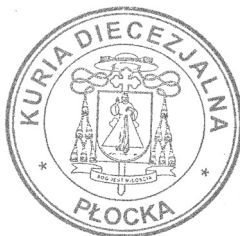
Płock, dnia 22 września 2021 r.

Ks. Dariusz Rogowski
Notariusz

Kuria Diecezjalna Płocka

Płock, dnia 22 września 2021 r.

Nr 2000/2021

Ks. Piotr Orzywaś

Za zgodność